

FLASHBACK: OP ZOEK NAAR IDENTITEIT.

We zijn nu 22 februari 2017. Niet echt een speciale dag. Wel een dag die door me dringt. Ik was 'getriggerd' voor een droom. Heb geschreven, heb sites gemaakt, meerdere ontwerpen, schema's, heb verscheidene sporten beoefend, heb immens veel activiteit verricht, heb mezelf leren kennen...

Er is ontzettend veel gebeurd. Ik wou dit en dat. Wou me bewijzen. Sinds ik weer studeer begin ik te beseffen waar ik wel niet sta. Ik heb zoveel bewijzen, er komt zoveel op papier. Maar wat ben je ermee? In de maatschappij is het een noodzaak. Maar wat maakt jou echt gelukkig?

Ik heb zoveel doelen. Vele heb ik verwezenlijkt en behaald, vele moeten nog starten. Maar het leven staat niet stil. Zoveel opofferen is onmenselijk, al zeg ik het zelf. Ik ben een sporter, geen trainer. Ik ben loper, geen zwemmer. dat heb ik nu wel ingezien...

Die diploma's zijn leuk en wel. Maar het is tijdverspilling, ondanks ze voldoening geven. Nee, ik moet nu echt keuzes maken, de meest passende dingen selecteren. Me uit laten bloeien naar een specialiteit. En een 2de indien mogelijk.

De zwemles is stop gezet. Ik kan gewoon niet ademen onder water. Ik geraak het maar niet gewoon. Redder leek me vroeger een toffe job. Totdat je beseft wat redder is. Het draait niet om snelheid. Nee, om levens. Vandaar dat je 'redder' leest. Ik kan zwemmen, maar eerder a la polo. Fuck die ergonomie. Ik heb het tenminste geprobeerd. Ik weet waar mijn talent zit., waar mijn zwakke plek zit, wat me niet echt interesseert...

Al die sport en activiteit is zo bewonderenswaardig. ook al doe ik zoveel, betekend het niet dat ik er goed in ben of daadwerkelijk er iets mee ben. Nee, ik weet dus wat me te wachten staat, weet dat ik immens veel activiteit kan verrichten, veel energie heb, dat moet gaan benutten in de juiste stippelweg.

Ook al heeft mijn pa me niks te zeggen. Ik vond het verfrissend dat hij zei in sms van "Aan mij hoef je je niet te bewijzen, je moet je aan jezelf bewijzen." Wel, i think i just did that.

Ik loop als een "pro", daar zit mijn talent, heb veel geleden maar nooit mijn kop laten hangen, ik heb gevist naar een identiteit. 2-3 diploma's volstaat wel.

Dankzij die ict-opleiding zal ik nooit meer iets over het hoofd zien van technologische kennis. Dankzij die ict-opleiding weet ik dat computers niet in mijn leven passen. Dat ik echt niet met die "nerd-stuff" bezig wil zijn. Nee, ik wil gewoon bewegen, blijven bewegen, meer ontspannen, me specialiseren in krav maga, atletiek en krachttraining op mijn eigen lichaamsgewicht. Weer zwemmen in mijn stijl. Ik hoef geen redder te zijn, ik hoef geen trainer te zijn, ik hoef geen rambo te zijn, ik hoef geen site, en ga zo maar door. Toch loont alles ooit tot zijn recht. Je maakt niet voor niks een site, je traint niet voor niks, je schrijft niet voor niks.

Die para-droom zit in de koelkast. Ik ben moe en weet het niet weer. Nee, niet mentaal moe. Moe van keuzes te maken of te gaan presteren voor die persoon die 'lucht' noemt. Ik heb zoveel capaciteit, zoveel levens ervaring, tal van sportief talent. Met een schietijzer zwaaien en uit een vliegtuigje springen, is misschien allemaal leuk en wel. Maar je wordt gebruikt, verwaterd in de maatschappij. Ik ben veel meer waard dan een para zeggen velen me. ik zou de job kunnen beoefenen met veel plezier, en perfectionisme. Maar ik denk dat mijn perfectionisme elders schuilt. Ik weet niet wat, maar blijkbaar niet in het leger..

Let op, dit is mijn verstand die spreekt, mensen hun mening die spreekt. Ik kan zoveel worden. Maar wat zijn brevetten. Wat is leven? Ik weet het echt niet meer. Ik ben zo sociaal, maak overal wel een praatcafé, inspireerde mensen, leerde van mensen, heb me aangepast, heb tal van dingen verwezenlijkt. Al die doelen, zijn ze nog nodig?

Moet ik niet meer bescheiden zijn? Moet ik niet meer gaan uitblinken in mijn talent? Moet ik die mensen hun mening waarmaken, de droom waar ik voor vecht echt ervaren? Of moet ik gewoon mijn eigen identiteit zetten?

Een sportief talent, een intelligent iemand, een rebels maar matuur karakter, een sociaal iemand, een levensgenieter en een harde werker. Moet die opvallen, meer bescheiden zijn? Moet die meer leven?

Pff, wat voor een 'mindfuck' is dit? Als je al zoveel hebt gezien en en hebt gedaan op jonge leeftijd. Is het dan niet tijd om te rusten? Of is het mijn lot die zegt dat ik echt wel op de goede weg zit. Al die stukjes hebben een portfolio gecreëerd. Toch is dat niks in mijn ogen. Moet een mens een diploma hebben? Ik persoonlijk wel, voor voldoening. Maar 'to be honest' zonder diploma zitten betekend niet perse dat je onder doet. De maatschappij is raar, dat zeg ik je.

Ik versta ze. Heb me ernaar aangepast. Maar toch blijft ze oneerlijk. Niet iedereen heeft de kans. Wel we kunnen zoveel gaan verwijten. Life is nu eenmaal unfair. Je moet iets maken van jouw leven. Je moet je eigen geluk vinden met de middelen die je hebt. Goud zet je op de verkeerde weg. Het is de glimlach en warmte van liefde die je eerder gelukkig maakt.

Dus, ja. Ik mag dan zoveel hebben verwezenlijkt. Was het wel de juiste beslissing? Velen zijn altijd zo stik jaloers, de mens is gemeen. Maar wat ben je met die ene functie? Is het comfort, het geld, de machtsfunctie, de stabiliteit? Een job moet je graag doen, leven moet je graag doen. Voor die capability of actualiteit, realiteit te bekomen moet je jezelf bewijzen. Want je kunt luisteren. Niet naar een ander. Alleen jij kent jezelf. Alleen je bent degene die moet beslissen. Zo of naar die bepaalde 'goal' te gaan leven. Het leven zit vol van gemiste kansen. Als je tijd teveel voor jezelf neemt zul je een eentonige weg verkrijgen. Maar dan nog, eentonig of niet. Je kan niet alles willen in het leven. Haal het maximum uit het leven, ken jezelf, zet doelen, bewandel ze, weet wat het inhoudt, zoek het geluk.

Is dat voor jou die 9 to 5 mentaliteit en in het weekend feest of relaxen. Eerder hard werken voor dat doel ten kostte van je gezondheid en sociaal contact. Of eerder die machtspositie of hoge functie om je uniek te voelen. Ik zal je iets zeggen. Het maakt geen fuck uit. Doe waar je je goed bij voelt, denkt gewoon eens na. Want op een bepaald moment is er geen weg meer terug. Want, zoals ik al zei. Je kan niet alles najagen. Laat staan gaan experimenteren...

Nee, wees alert. Want macht, jaloezie en corruptie, dat is een maatschappelijk gewoonte die overal terug komt. Laat je daar niet door pakken. Want degene die fier, alert, in het systeem gepakt zijn door hebzucht. Zullen vroeg of laat een ander mens worden. Zullen vroeg of laat je een mes in de rug steken.

Kies de juiste mensen om je heen, de juiste sfeer, laat je niet pakken door pakkende emotie of propaganda. Want je leeft maar 1 keer. Je kan niet altijd gebruik maken van je goede wil. Je moet hard en egoïstisch zijn. Anders zullen velen van jou gaan profiteren.

Ik weet niet waar mijn pen naartoe gaat. Ik weet waar ik aan begon, dat ik altijd iets afmaak met 100% wil. Ook weet ik wat me te doen staat, welke uitwegen er zijn. Dat niets moet, maar gewoon mag. Dat rust en ontspanning soms vergeten worden. Dat mijn capaciteit voor verschillende doeleinden gebruikt kan worden. Ik weet waar ik voor leef, ik weet dat er betere jobs bestaan, ik weet dat ik niet zoiets bewandelde. Wat geluk is met niet altijd die ene specifiek iets te zijn. Nee, para zit in mijn bloed. Het is niet voor de show, het is een serieuze job. Alleen weet ik dat ik nooit beter ga zijn dan nu. Want ik zeg het je. Het onmogelijke zit maar in je gedachten.

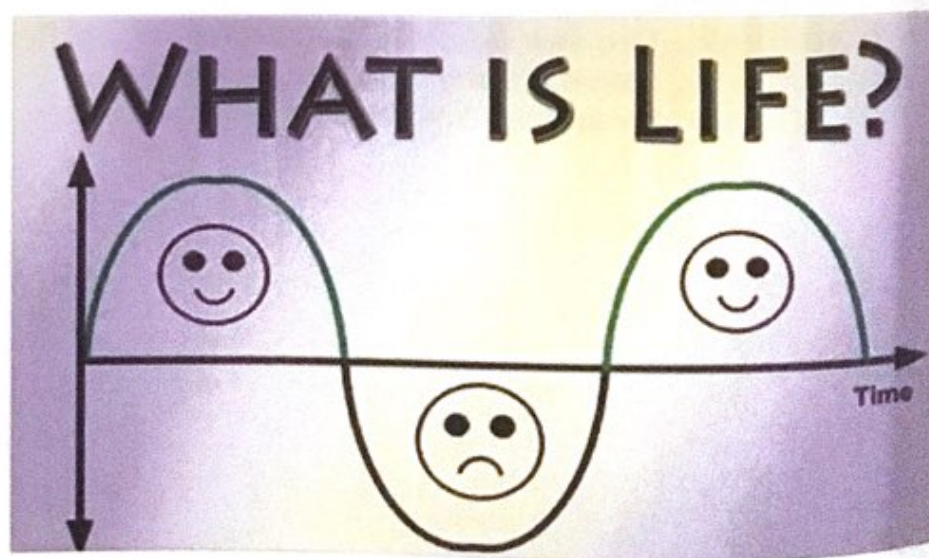
Iedereen heeft tal van capaciteiten. Ik zeg het je. De mens is blind. Succes of geen succes, populair of niet populair, alleskunner of klager, rijk of niet rijk. Er is een gouden regel. Laat je niet misleiden door jaloezie of advies. Want enkel jou hart kent de waarheid. Emotie is een groots, gevoelig, statisch en gevaarlijk iets. Je moet je kunnen werpen in deze maatschappij als je je naar je doelen spurt. Want er zijn altijd droomkapers. Als er een ding is dat ik heb geleerd. Dan is het wel dit: Geloof in jezelf, laat je nooit beïnvloeden. En je komt ver, heel ver. Dat je iets met vallen en opstaan moet opbouwen. Dat je doelen moet zetten, maar realistisch moet zijn. Dat je jezelf kent als je durft falen en iets durft toegeven. Dat realisatie niet op de schoot komt geworpen. Dat motivatie een signaal is. Dat een signaal een prikkel is van dat ene te bekomen. Maar wat je ook bekomt. Geluk zit niet in die voldoening. Geluk moet je niet opzoeken, het komt vanzelf. Want voordat je het weet daalt je verleid. Ook al zijn dromen geen bedrog. Je weet niet wat er de volgende dag gebeurt. Dromen halen geeft je voldoening. Alleen kan het zijn dat die ene droom een verlangen is. Dromen en verlangens zijn 2 verschillende componenten. Beide zijn weer geluk gericht. We denken teveel. We vergeten dat er nog zoveel valt te beleven. We blijven hangen aan die ene gedachte. Maar we weten niet wat de uitkomst is. Wel weten we dat eens die uitkomst is bereikt er geen weg meer terug is. Want je kan moeilijk bergen blijven bewandelen of beklimmen. Op een bepaald moment

is het genoeg. Warmte, eten, sociaal contact, onderdak en dergelijke. In andere woorden: de basisbehoeften. Wel, je zou verschieten dat daar eerder het geluk ligt. Velen hebben het, ontelbare velen niet. Wij hier in België zitten droog. Terwijl de ander geboren wordt in vuile stegen, criminaliteit, oorlogsgebied, dictatuur, en ga zo maar door. Eigenlijk hebben we het geluk al gevonden. Want als je al die basis behoeften dagelijks in geluk neemt weet je wat geluk is. Voel je dat hebzucht niks is? Dat je echt blij mag zijn met dit leven. Sta daar maar eens bij stil. Al het maatschappelijke erbuiten is bijzaak, geen noodzaak. Wij dromen over hebzucht. Terwijl anderen dromen voor een basisbehoefte. Dat is de reden waarom ik het niet meer weet. Want ik ben gelukkig. Is succes of die ene maar vervallen droom het wel waard? Wel, uiteraard. Want als je de kans hebt moet je ze grijpen. Alleen kunnen we het dan begrijpen dat we ons 'geluk' eerder aan het bekijken zijn als hebzucht. De droom waar ik voor vecht is hebzucht, aan het worden...

Maar is het een schande dat ik me gelukkig voel op een loontje van 800 euro, en de mens rondom mij? Zie je nu waarom de maatschappij zo raar ineens zit...

Het vecht tegen onze principes. Want het enige wat het echt doet is het maken van... Al het geluk hebben we al. Ben je het dan echt zoveel meer waard met die ene bankrekening of topjob. Nee, not at all... Maar ja, daarom is de mens nu eenmaal blind. Geniet eens van de kleine dingen zou ik zeggen. Leer leven van de mens, niet van consumptie. Lees deze tekst eens opnieuw eens je dat begrijpt...

NEVER GIVE UP!



Vind ik leuk



Reageren



Delen



Schrijf een reactie...

